

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Λοιπὸν τί ἔχεις νὰ μοῦ ᾄπῃς ἀκόμη, Περικλέτο;
- Π.—Πολλὰ μαζί καὶ τίποτα..
- Φ.— Ὅρσε, γαμπρέ, κουφέτο.
Ἐστὴν ἀπουσίαν μου αὐτὴν, ὦ βέλτιστε ἀνθρώπων, παρατηρῶ πῶς ἔμαθες νὰ ὁμιλῆς μὲ τρόπον. Παρατηρῶ πῶς ἔμαθες νὰ ὁμιλῆς ἀλλέως, δὲν εἶσαι πλέον ἀνθρώπος τοῦ δρόμου ἀγελαῖος, εἰς περιφράσεις, Περικλῆ, ὡς πρῶτον δὲν σπανίζεις, συμφώνως πρὸς τὸν λόγον σου τὴν φράσιν κανονίζεις καὶ ἀποφεύγεις σχήματα τοῦ ὁμιλεῖν χυδαῖα... Πολλὰ μαζί καὶ τίποτα... περιφράσεις σπονδαῖα, περιφράσεις ἐξαίρουσα τῆς γλώσσης σου τὸ ρῆμα καὶ καθιστῶσα θαυμαστὸν τοῦ λόγου σου τὸ σχῆμα. Πολλὰ μαζί καὶ τίποτα... τρεῖς εὐγέ σου καὶ μπράβο!.. μονάχα ἔτσι σὺν ἡμῶν ἔμπορῶ νὰ καταλάβω.
- Π.—Τί τσαμπουνίζεις, βρέ, αὐτοῦ;
- Φ.— Ἐκ μέσης σὲ συγχαίρω.
- Π.—Θὰ μὲ ἀφήσης νὰ σοῦ ᾄπῃς ἐκεῖνα ὅπου ξέρω;
- Φ.—Εἰξεύρω τί θὰ μοῦ εἴπῃς...
- Π.— Τί λές, μωρὲ γουάρι;
- Φ.—Ὁ κόσμος τῶχει τοῦμπανο κι' ἔμεις κρυφὸ καμάρι.
- Π.—Τὸ ξέρεις πρὶν νὰ σοῦ τὸ ᾄπῃς;... τί λές, μωρὲ χαλντουπή;
- Φ.—Εἶδα τὸ τηλεγράφημα ποῦ ἦλθε ἔστον Τρικούπη.
- Π.—Ποιὸ τηλεγράφημα, μωρὲ;
- Φ.— Τοῦ βασιλῆα ἐκεῖνο, ὅπου γιὰ τὸν διάδοχο τοῦ γράφει Κωνσταντῖνο, πῶς ἐμνηστεύθη κατ' αὐτὰς μὲ κάποιον πριγκηπέσσα, ποῦ ἔχει μάθησιν πολλὴν καὶ δύναμιν καὶ μέσα, τοῦ Γουλιέλμου ἀδελφῆν, Μονάρχου ἔτι ζῶντος καὶ κόρην Αὐτοκράτορος, πρὸ ἡμερῶν θανόντος, τὴν Δωροθέαν δηλαδὴ, τὴν καὶ Σοφίαν ἄλλως, πρωτεύουσαν εἰς ἀρετὴν κι' εὐπρόσωπον εἰς κάλλος, ὅπου σπανίως ἐπανθεῖ ἑστὰ χεῖλη τῆς ὀ γέλωος, ποῦ ξέρει καὶ Λατινικὰ καθὼς καὶ ὁ Σεμτέλος, ποῦ εἰς αἰθούσας Μοναρχῶν πρὸ χρόνων ἀνετράφη καὶ σχόλια Γερμανικὰ ὅτὸν Θουκυδίδη γράφει.
- Π.—Καὶ ποῦ τὰ ξέρεις, βρέ, αὐτά;
- Φ.— Τὰ ξέρω, Περικλέτο.
- Π.—Τὴν ἔγνωρισε;
- Φ.— Οὐδέποτε ἀλλὰ τὰ ὑποθέτω.
- Π.—Πῶς ὑποθέτεις πράγματα ὅπου ποτὲ δὲν εἶδες;
- Φ.— Ἄμμ' ἔτσι ἀνατρέφονται αὐταῖς ἡ Γερμανίδες. Σπανίως εἰς τὰ χεῖλη των θὰ ᾄπῃς ὀλίγα γέλωτα, διαβάζουν μὲ κατάνυξιν τὰ δώδεκα Βαγγέλια, φιλοσοφίαν σοβαρὰν Καντίου τε κι' Ἐγέλου, Λατινικὴν, Γραμματικὴν καὶ μέτρα τοῦ Σεμτέλου, τὸν Κούρτιον, τὸν Ἐρμανον κι' αὐτὸν τὸν Μιστριώτη

καὶ ὅσους εἰς τὰ σχόλια ἐφάνησαν οἱ πρῶτοι. Ἐκεῖναι εἶναι, Περικλῆ, πολὺ σοφαῖς γυναῖκες, δὲν ὁμοιάζουν παντελῶς μὲ τῆς ἐδῶ Ρεβέκκαις καὶ μὲ τὸν Σχοπεγχάουερ καὶ μὲ τὸν Θουκυδίδη δὲν βρῖσκουν μὴ στιγμὴ καιρὸ νὰ βάλουνε φτερισίδι. Τοιαύτη καὶ ἡ σύζυγος τοῦ Κωνσταντίνου θάναι..

Π.—Ἐ! τώρα πῶς σοῦ ᾄπῃραμε τὴν Πόλι μας, Σουλτάνε. Κι' εἶναι ὠραία, Φασουλῆ;

Φ.— Σκέψου καλά καὶ κρίνε πῶς Πριγκηπέσσα δὲν ἔμπορῆ ὠραία νὰ μὴν εἶναι.

Π.— Ἄς γίνουν ὅλα θάλασσα κι' ἄς ἔλθουν ἄνω κάτω... μὰ δὲν μοῦ λές πῶς τῶμαθες καὶ τοῦτο τὸ μαντάτο, ἀφοῦ ἐπίστευα ἐγὼ πῶς τὸ εἰξεύρω μόνον;

Φ.—Αὐτὸ τὸ ξέρω, Περικλῆ, πρὸ ἀμετρήτων χρόνων, πρὶν ὁ κλεινὸς Διάδοχος νὰ γεννηθῆ ἀκόμα...

Π.—Θὰ φᾶς καμμιά, βρέ Φασουλῆ, ἑστὸ ἄτιμό σου στόμα.

Φ.—Ἐγνωρίζω, παρὸν ντοννέρ, μὰ τὴν κλεινὴν πατρίδα, πῶς ὁ κλεινὸς Διάδοχος θὰ πάρη Γερμανίδα, διότι ὁποῖος ἔχει νοῦν αὐτὰ τὰ ὑποθέτει κι' ἂν δὲν σοῦ εἶπα τίποτα ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη, τὸ ἔκαμα ἐπίτηδες γιὰ νὰ τὸ μάθῃς τώρα...

Π.—Βρέ πάψε, ἀφιλότιμε, γιὰ νὰ μὴ φᾶς σπαλιόρα.

Φ.—Ποτὲ κανεὶς δὲν κρύβεται ἑστὸ δάκτυλό του ἔπισω.

Π.—Σκασμός, λυσσάρικο σκυλί, γιατί θὰ σὲ κτυπήσω.

Φ.—Οὐδὲν κρυπτόν ἐν τῷ κρυπτῷ οὐδέποτε δὲν μένει καὶ μία πόλις, κούτσουρο, εἰς ὄρος τι κειμένη κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον οὐ δύναται κρυβῆναι καὶ μοναχὰ εἰς τοὺς τυφλοὺς ἀόρατος θὰ εἶναι καὶ τὸ βουνὸ ποῦ φαίνεται δὲν θέλει κολαούζο..

Π.—Μὴ σκούζη, ἔτσι, μασκαρᾶ...

Φ.— Χειρότερα θὰ σκούζω, ἂν δὲν πιστεύσης, Περικλῆ, πῶς δὲν σοῦ χωρατεύω.

Π.—Ἀφοῦ τὸ θέλεις, Φασουλῆ, ἄς εἶναι, σὲ πιστεύω.

Φ.—Ἡ Δωροθέα εἰξευρα πῶς νύφη μας θὰ ἦτο.

Π.—Εὐοὶ τῆς Δωροθέας μας!.. τοῦ Κωνσταντίνου ζήτω!

Φ.—Ἐκεῖν' ἡ προφητεία μου ἀληθινὴ ἐφάνη καὶ τὴν Σοφίαν ταῖρι τοῦ ὀ Κωνσταντίνου κάνει, ἀφοῦ δὲ γίνῃ τῆς Σοφίης ἀγαπητὸ ζευγάρι, ἐλπίζω τὴν Ἁγίαν Σοφίαν ὀργήγορα νὰ πάρη. Καὶ τόσαις νύφαις, Περικλῆ, τῶν Ἀθηνῶν μεγάλαις, ποῦ κάθε τόσο ἔτρεχαν ἑστοῦ Παλατιοῦ τῆς σάλας κι' ἐπίστευε ἡ καθεμιά πῶς ἴσως καταφέρει τοῦ θρόνου τὸν Διάδοχον νὰ βάλῃ μὲς ἑστὸ χέρι, τοὺς ἀρραβῶνας ἤκουσαν πολὺ συλλογισμέναις καὶ τώρα τὴν χυλόπηττα θὰ φάνε ἡ καὶ μὲναις. Ἄλλὰ ἐμεῖς, βρέ Περικλῆ, ἄς ψάλλωμεν θουρίους, διότι συγγενεύομεν μὲ ἰσχυροὺς κυρίους κι' ὀ ἀρχικαγκελάριος θὰ γίνῃ τώρα φίλος καὶ τῶν δικαιωμάτων μας ὑπερμαχος καὶ στύλος καὶ πάντοτε θὰ σκέπτεται νὰ μᾶς καλοκαρδίση κι' ὀ στόλος ὀ Ἰταλικὸς δὲν θὰ μᾶς βομβαρδίση. Ἐν τούτοις ἑστὴν ἀνέλπιστον τῶν ἀγαθῶν σωρείαν μᾶς ἦλθε καὶ ὀ Δήμαρχος ἀπὸ τὴν Βαυαρίαν κι' ἐπῆγα καὶ τὸν ῥώτησα ἑστὴν τόση του σκοτούρα ἂν ἔχουν σίρτο σὺν κι' ἑμᾶς τῶν Βαυαρῶν τὰ οὐρα. Γιὰ ὀλ' αὐτά, βρέ Περικλῆ, νὰ μὲ ξυλίσῃς ἔλα...

Π.—Ὅρσε λοιπὸν ἑστὰ πεινὰ μ' αὐτὴ τὴν μαναβέλα.